

els petits pagesos d'Alpicat van poder reinvertir en la millora de les seues finques o en comprar-ne de noves. Per tant, l'aigua no només d'una forma directa sinó també d'una forma indirecta va contribuir al progrés de la nostra població.

No podem deixar de mencionar un dels primers i principals conflictes que ha viscut el sindicat en els seus inicis: la separació de la comunitat 10-0 dreta o de les Torres. En formar-se el sindicat es van preveure quatre tomes de les quals tres es van posar en marxa de seguida, d'una forma conjunta i sense massa entrebancs. La quarta es va retardar per una sèrie de problemes que es van allargar fins l'any 1918 i tres anys després encara quedaven pendents de pagament 14.000 pessetes de les 39.700 pessetes que havia costat l'obra. Desavinences d'interpretació que van conduir a la separació, malgrat l'oposició de la resta de la comunitat. Al 1925 es va constituir la nova comunitat, anomenada de les Torres o 10-0 dreta.

Significat del Canal per a Alpicat

Alpicat havia estat (rec nou a banda) un poble se secà, on abundaven les zones ermes, pletes, pastures i algunes poques terres de secà conreades. Amb l'arribada de l'aigua la transformació fou gradual però constant. El camp català sortia d'una profunda crisi provocada per la fil·loxera i Alpicat, com la resta de municipis, estava immers en la pobresa i, per tant, la transformació en regadiu encara fou més costosa.

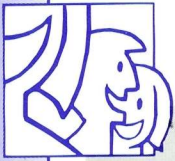
En un vessant més quotidià, l'arribada de l'aigua va suposar la construcció de la xarxa d'aigua de boca al 1914 i l'aparició de nous llocs de treball: el sequier, el guarda del Canal, la gent que treballava per la Confederació fent el Canal i les famoses *llimpies* de les sèquies que es feien durant l'hivern a pic i pala i que ocupaven a força gent.

L'arribada de l'aigua va significar per a Alpicat el fet de tenir a l'abast l'eina principal per encarar el futur, un futur de progrés i desenvolupament econòmic i social. És a partir de finals de la dècada dels 10 i principis de la dels 20 quan es començà a configurar l'Alpicat actual: l'electricitat, l'aigua corrent, el telèfon, la carretera, les escoles, la Íntima, la Unió, l'escorxador, l'augment de població i dels pressupostos municipals són signes inequívocs de què quelcom s'estava removenent.

Des d'aquell llunyà 1911 el sindicat d'Alpicat no ha parat de treballar, primer per fer les tomes, els braçals i els estelladors necessaris per dur l'aigua a tots els racons del terme, i després per fer les basses de reg (ja al 1932 van acordar fer una bassa per toma per poder emmagatzemar l'aigua de nit). Posteriorment es van succeir els entubaments, els revestiments i les noves canonades, contínues millores de les tomes per optimitzar un recurs escàs, fins l'arribada de l'obra cabdal dels darrers anys, l'embassament del Pla l'any 1997 que, amb 700.000 metres cúbics d'aigua, assegura una bona reserva. Però la contínua evolució de l'agricultura i la societat fa que també la cultura de l'aigua canviï i el sindicat s'adapti als nous temps, prova d'això és la recent posada en marxa de la canonada a pressió de la torna del Checo, que segurament no serà l'última innovació d'aquest sindicat.

El canal d'Aragó i Catalunya compleix cent anys regant la nostra terra, alimentant el nostre futur; no es pot concebre Alpicat sense l'aigua del Canal perquè, sense fer soroll, discretament, gota a gota, aquest or líquid ha agermanat comunitats, ha estat mestre de democràcia, ens ha fet créixer i ser qui som.

Fabià Corretgé Blasi

"My name is Gambia"

Escola acabada

Fa dos mesos que vaig rebre la visita d'alguns veïns d'Alpicat. Per a alguns d'ells era la primera visita al continent africà, altres ja havien estat alguna vegada... Sé que tots venien a fer feina. Dins d'Alpicat Solidari tenien la responsabilitat de verificar l'estat de les obres del nou hospital i com havia quedat l'escola de Baja Kunda. També havien de cercar la millor solució per dotar d'aigua suficient l'hospital.

A mesura que s'anaven endinsant en el meu paisatge, coneixent la meva gent, sentint la meva olor, notaven que els seus sentits anaven a flor de pell.

En arribar a Baja Kunda, grans i petits els van rebre contents i orgullosos de poder ensenyar la nova escola. Encara no donaven classe tot i que ja està acabada, cosa que els va decebre una mica. Les obres del nou hospital, que per sort sí que van poder veure, els van sorprendre agradablement. En tot moment els acompanyava l'arquitecte del meu país que ha dirigit les obres.

Els alumnes de l'escola de Baja Kunda van cantar el meu himne com a regal per als nens, nenes i mestres del CEIP Doctor Serés d'Alpicat, com a agraïment per la feina que fan per a ells.

Després tots van visitar l'antic hospital, on justament acabava de néixer un nadó. Els pocs mitjans i l'estat de l'edifici van fer que el cor se'ls encongís, i van estar contents d'haver portat medicines i material en nom d'Alpicat Solidari, fet que va agrair moltíssim l'infermer responsable. Aquest va explicar que el govern fa un enviament

de medicaments cada dos mesos i quan s'acaben, els pacients han de fer uns 40 quilòmetres per anar a Basse (la població més propera on hi ha una farmàcia) a buscar les medicines més urgents, tot i que sovint allà tampoc en tenen.

Al Consell d'ancians van tenir l'oportunitat d'expressar-se. El Consell va agrair en tot moment la implicació i l'esforç que Alpicat Solidari fa per buscar el finançament necessari per acabar el projecte. Per la seva banda, Alpicat Solidari va demanar el compromís de tota la població en la conservació i el bon manteniment tant de l'escola com del nou hospital.

De tornada a Banjul, la meva capital, ells anaven pensant en la feina feta i la que encara quedava per fer, recordaven somriures i mirades netes de nens i nenes ansiosos per aprendre, orgullosos de lluir en el seu uniforme l'escut amb la meva bandera juntament amb la senyera catalana, una sorpresa inesperada i

Estat de les obres de l'hospital